

[Arbejdsministeren]

klart, at i det øjeblik nævnet er etableret og forhandler om de pågældende emner, er det uden for Folketingets og regeringens kontrol, hvad man når frem til aftale om.

Hvis man ikke når frem til aftale, er det lige så klart, at det er uden for regeringens og Folketingets kontrol, hvad en opmand måtte resolve og dermed gøre til gældende overenskomst. Det vil jeg meget gerne præcisere, således at der ikke er nogen tvivl om den sag.

Hr. Ole Henriksen mente, at de emner, der så i § 6 var taget ud, var taget ud blandt arbejdsgiverkravene. Jeg vil ikke benægte, at de emner har været nævnt af arbejdsgiverne, men jeg vil også godt henlede opmærksomheden på, at det også er disse emner, som har været nævnt af Folketingets finansudvalg. Folketingets finansudvalg har efter samråd med indenrigsministeren og finansministeren pålagt regeringen at bidrage til med henblik på at sikre et mere effektivt sygehusvæsen, en bedre patientbetjening og en bedre lægeuddannelse, at man beskæftigede sig med de pågældende områder. Der er altså en naturlig linje fra de samråd, der har været i Folketingets finansudvalg i efteråret 1986, til de emner, der er taget ud til behandling i det paritetiske nævn. Det er anledningen til, at de er taget ud, ikke at det tilfældigvis også var ting, som indgik på arbejdsgiversiden. Helt tilfældigt var det jo selvfølgelig ikke.

Men jeg vil godt understrege, at der er en lang række arbejdsgiverkrav, som overhovedet ikke er taget ud til behandling i det paritetiske nævn. Det vil være kendetegnende – sådan har jeg forstået det – for de forhandlinger, der har været gennemført, at der var ganske mange krav fra arbejdsgiverside og ikke så mange krav fra lønmodtagerside.

Der er ganske mange krav fra arbejdsgiverside, som vi overhovedet ikke beskæftiger os med i det paritetiske nævn, og hvor den nuværende overenskomst derfor bliver videreført på de områder, selv om arbejdsgiverne har ønsket ændringer. Det har altså ikke været et forsøg på at udtage arbejdsgiverkrav eller lønmodtagerkrav. Det har været et forsøg på at definere de områder, der ifølge ekspertisen og ifølge Folketingets finansudvalg er de centrale områder, hvis vi skal have skabt et bedre sygehusvæsen. Det er baggrunden og ikke noget som helst andet.

Så spurgte hr. Ole Henriksen også, om kommissoriet for det paritetiske nævn havde været drøftet med Yngre Læger inden udarbejdelsen, eller om de bare var blevet orienteret. Jeg vil gerne sige, at i slutfasen har der kun været tale om en orientering. Men på et tidligere tidspunkt i forløbet havde finans-, indenrigsminister og arbejdsminister et møde med de Yngre Læger, hvor de Yngre Læger orienterede om deres synspunkter, og den orientering gjorde indtryk, og den orientering har haft betydning for udarbejdelsen af det forslag, der nu ligger. Så på den måde er de Yngre Lægers synspunkter blevet hørt og har gjort indtryk i forbindelse med udarbejdelsen af kommissoriet.

Hr. Ole Henriksen henviste til, at det har været omtalt i forligsinstitutionen, at der havde været en mæglingsskitse på bordet, at de Yngre Læger havde sagt ja, og at arbejdsgiverne har sagt nej. Det har jeg også forstået. Men jeg kender ikke denne mæglingsskitse. Jeg ønsker heller ikke at kende den, for det er en væsentlig del af forligsinstitutionens arbejdsmetode, at det skal være muligt for forligsmændene at arbejde med forskellige skitser uden hele tiden at frygte, at den skitse også skal kunne danne grundlag for en lov.

Jeg erkender, at der er situationer, hvor mæglingsskitser danner grundlag for en lov. Det er typisk, hvis begge parter har anbefalet det, eller hvis begge parter har ladet forstå, at hvis det ikke kan være andet, kan det måske godt bruges. Men den foreliggende mæglingsskitse kender jeg ikke, og jeg har heller ikke ønsket at komme til at kende den.

Fru Pia Kjærsgaard støttede forslaget, og det er jeg selvfølgelig glad for, men fru Pia Kjærsgaard havde nogle knubbede ord i den sammenhæng om den behandling, der havde været af Fremskridtspartiets forslag den 31. marts. Fru Pia Kjærsgaard mente at kunne huske, at den dag var der ingen, der tænkte på patienterne. Det må jeg afvise. Det fremgår af Folketingstidende 1986-87, sp. 9869. Jeg citerer:

»Regeringen vil følge den videre udvikling med største opmærksomhed. Hensynet til patienterne og til, at sygehusene fortsat kan fungere i en eventuel konfliktsituation, må naturligvis til stadighed have første prioritet.«